

Arrest

nr. 294 261 van 18 september 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 september 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die loco advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 22 juli 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

1.3. Op 17 augustus 2023 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Kroatische overheden op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. De Kroatische overheden stemmen op 31 augustus 2023 in met het terugnameverzoek.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 4 september 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit overdrachtsbesluit, dat verzoeker werd betekend op 7 september 2023, is de betreden akte en is gemotiveerd als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20 (5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De Heer M., F. (...), verder de betrokkene, die verklaar staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 01.08.2023 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 01.08.2023 een formeel verzoek voor internationale bescherming in.

Hierbij legde hij geen persoonlijke documenten voor. De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op 10.08.2023 nooit in het bezit van een paspoort te zijn geweest en zijn taskara in Afghanistan te hebben achtergelaten.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene een verzoek tot internationale bescherming indiende in Zagreb/Kroatië op 22.07.2023.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op 10.08.2023 ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde een broer in België te hebben: M., Q.. Hij verklaarde dat zijn broer zich in Antwerpen bevindt en dat hij het statuut van erkend vluchteling bezit.). Uit intern onderzoek door onze dienst blijkt het dossiernummer van zijn broer het nummer (...) te zijn.

De betrokkene verklaarde verder geen andere familie in Europa te hebben.

Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Afghanistan op 16.08.2021 te hebben verlaten omwille van problemen met de Taliban.

Hij verklaarde dat zijn broer werd ontvoerd omdat hij voor de vorige overheid werkte. Hij verklaarde via Pakistan naar Iran te zijn getrokken, waar hij 1 maand verbleef. De betrokkene verklaarde vervolgens naar Turkije te zijn gegaan, waar hij 17 tot 18 maanden werkte. Hij verklaarde daarna naar Bulgarije te zijn getrokken, waar hij 14 dagen verbleef. Hij verklaarde vervolgens via Servië en Bosnië tot Kroatië te hebben gereisd, waar hij 3 dagen verbleef. De betrokkene reisde daarna via Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk door naar België. De betrokkene kon tijdens zijn gehoor geen exacte data en geen exacte plaatsnamen geven.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat zijn broer in België verblijft en omdat zijn broer voor hem België heeft uitgekozen.

De betrokkene uitte een verzet tegen een overdracht aan Kroatië. Hij verklaarde tijdens zijn gehoor op 10.08.2023 niet terug te willen gaan naar Kroatië. De betrokkene stelde dat hij niet naar België zou zijn gekomen indien hij in Kroatië zou blijven.

Op 17.08.2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Het verzoek aan de Kroatische instanties werd op 31.08.2023 conform artikel 20 (5) van Verordening 604/2013 aanvaard.

De Kroatische instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Zagreb.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden

aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door een overdracht aan Kroatië een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat zijn broer in België verblijft.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Kroatië verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Kroatië België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind,

die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn meerderjarige broer bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij verklaarde dat hij naar België wou komen en niet naar Kroatië.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Dat de betrokkene meer van België dan van Kroatië houdt doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Kroatië.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Kroatië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene verzoeken om internationale bescherming indiende in Kroatië.

De betrokkene verklaarde verder gedwongen te zijn geweest zijn vingerafdrukken te laten registreren in Kroatië.

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Kroatië werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Aan het akkoord dd. 31.08.2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd. Daarin geven ze garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation'). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant').

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2022 update", laatste update op 31.02.2022, AIDA-HR-2022-Update.pdf (asylumineurope.org), een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 53).

Volgens de ngo 'Croatian Law Centre' kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand ("According to

the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions”, pagina 53).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 45). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 86). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd (“The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre.

Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation”, pagina 86).

Rapporten en media maken gewag van “push backs” naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (“Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021”, pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; ‘Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures’).

Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina’s 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (“Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations”, pagina 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (“Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply”, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (“Based on the

insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt..

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor gezond te zijn.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Kroatische autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 (5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische instanties (4)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van het bestreden overdrachtsbesluit, zodat dient te worden aangenomen dat deze tenuitvoerlegging imminent is. Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “het verbod op willekeur”.

Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting wijst verzoeker, citerend uit algemene informatie op het risico om slachtoffer te worden van pushbacks en politiegeweld, om als “gedublineerde” in zeer slechts levensomstandigheden terecht te komen, op ontoereikende bestaansmiddelen en tot slot op het risico om als “gedublineerde” in een slechte psychologische en slechte gezondheidstoestand terecht te komen. Verzoeker betoogt dat Kroatië niet in staat is asielzoekers in menswaardige omstandigheden op te vangen en dat de situatie en de omstandigheden in centra zeer ondoorzichtig zijn.

Hij voert verder aan dat wat het verlenen van asiel betreft, het percentage besluiten tot verlening van internationale bescherming bijzonder laag is, hetgeen op zijn minst twijfelachtig is, en bovendien veel migranten illegaal worden teruggestuurd naar grenslanden in erbarmelijke omstandigheden.

Er wordt in het verzoekschrift aangestipt dat er melding wordt gemaakt van systematische, onwettige en vaak gewelddadige terugkeer en massadeportatie van duizenden asielzoekers naar smerige en onveilige vluchtelingenkampen in Bosnië-Herzegovina. Voorts wordt betoogd dat schendingen van de rechten aan de grens niet los kunnen worden gezien van de situatie in het land zelf en wordt gesteld dat het juist door het systematische gebruik van kracht is die, gezien het bewijsmateriaal, niet kan worden beschouwd als een individuele fout maar als een overtreding die op zijn minst getolereerd zo niet gewenst of bevolen door de staat, niet kan worden aangenomen dat diezelfde staat rechtsmatig handelt.

Verzoeker haalt nog aan dat het de administratieve overheid toekomt om een diepgaand en deugdelijk onderzoek te voeren aangaande een risico op schending van artikel 3 van het EVRM en meent dat de bestreden beslissing geen enkele (individuele) garantie biedt terwijl ook nog moet opgemerkt worden dat de Kroatische autoriteiten initieel bewaar hebben geuit tegen zijn overdracht.

De Raad merkt op dat verweerder op correcte gronden heeft gemotiveerd dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (cf. HvJ 19 maart 2019, nr. C-163/17) reeds oordeelde dat lidstaten “geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.”

Verweerder heeft ook terecht overwogen dat “[e]lke lidstaat [...] dan ook [is] gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest” en dat “het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door een overdracht [...] een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Daarnaast stelt de Raad vast dat uit de overwegingen van het bestreden overdrachtsbesluit duidelijk blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoeker aflegde omtrent zijn voorgehouden ervaringen in Kroatië en heeft uiteengezet waarom de door verzoeker afgelegde verklaringen geen aanleiding kunnen geven tot het besluit dat hij, bij een overdracht aan de Kroatische autoriteiten, dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten verboden behandelingen. Verzoeker betwist noch weerlegt op dienstige wijze de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing.

De overwegingen in het bestreden overdrachtsbesluit tonen verder aan dat verweerder een uitgebreid onderzoek heeft gedaan en de gegevens die blijken uit tal van documenten omtrent de situatie van vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend bij zijn besluitvorming heeft betrokken. Verweerder heeft ook geduid dat de Kroatische autoriteiten in het specifieke geval van verzoeker, in het terugnameakkoord van 31 augustus 2023, expliciet hebben bevestigd dat hij effectief toegang zal hebben tot de procedure die toelaat internationale bescherming te verkrijgen, dat hij adequate opvang, gezondheidszorg en rechtsbijstand zal ontvangen, dat hij gebruik zal kunnen maken van een effectief rechtsmiddel en dat er een individuele benadering van zijn verzoek zal zijn, waarbij zijn eigenheden en kwetsbaarheden in aanmerking zullen worden genomen. Deze vaststelling vindt steun in een aan de Raad overgemaakt stuk, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat dergelijke garanties niet werden gegeven.

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk zou hebben voorbereid of zou zijn tekortgekomen aan de vereiste om bij de verwijdering van een vreemdeling uit het Rijk na te gaan of deze vreemdeling niet dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen.

Daar verzoeker blijkens de stukken van het administratief dossier op 10 augustus 2023 werd gehoord, en hem niet de mogelijkheid werd ontzegd om kennis te nemen van zijn dossier en het in casu bestreden overdrachtsbesluit uitvoerig werd gemotiveerd, kan *prima facie* ook geen schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten of het hoorrecht worden vastgesteld.

Verzoeker stelt voorts de zienswijze van verweerder dat hij geen reëel risico loopt om in Kroatië te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, niet te delen. Hij verwijst hierbij in eerste instantie naar de verslaggeving omtrent push-backs aan de grens en het hierbij gebruikte geweld. Deze verslaggeving is, in voorliggende zaak, evenwel niet relevant aangezien de Kroatische autoriteiten zich reeds uitdrukkelijk hebben geëngageerd om verzoeker toe te laten tot het grondgebied en verzoeker door de Belgische autoriteiten zal worden overgebracht naar Kroatië, via de luchthaven van Zagreb. Zoals verweerder aanhaalt in het bestreden overdrachtsbesluit kan in het AIDA-rapport ook worden gelezen dat personen die overeenkomstig de Dublin III-verordening aan Kroatië worden overgedragen in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen. Normaal worden zij door een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken opgehaald op de luchthaven van Zagreb en krijgen zij een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming toegewezen, waar zij een medische controle ondergaan. Niettegenstaande de vermeldingen in hetzelfde AIDA-rapport inzake ‘push-backs’ en politiegeweld aan de buitengrenzen, maakt dit rapport waar het specifiek ingaat op de situatie van personen die op grond van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Kroatië (p. 52) geen gewag van concrete gevallen van personen die na overdracht aan Kroatië zouden zijn geconfronteerd met ‘push backs’.

Verzoeker laat trouwens ook na concreet in te gaan op de verdere motivering die verweerder heeft voorzien met betrekking tot de eerdere berichtgeving inzake ‘push backs’ en politiegeweld in Kroatië en waarbij wordt gewezen op de gezette stappen in het proces van toetreding van Kroatië tot de Schengenzone en de opvolging door de Commissie in de voorbije jaren of de behandeling van migranten en verzoekers om internationale bescherming bij de controle van de grenzen in overeenstemming was met het EU-Handvest en het internationale recht. Verweerder wijst erop dat de Kroatische regering instemde met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de

grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming en dat dit mechanisme sinds juni 2021 actief is en in juli 2022 een eerste jaarverslag uitbracht. Hij stelt dat het jaarverslag weliswaar een aantal aanbevelingen formuleert, maar ook aangeeft dat er in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming werden vastgesteld. Volgens het verslag worden verzoeken om internationale bescherming in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn. Evenmin werden gevallen van collectieve uitzetting van vreemdelingen vastgesteld. Het is algemeen geweten dat Kroatië recent daadwerkelijk is kunnen toetreden tot de Schengenzone.

Gezien het feit dat verder geenszins wordt aangetoond dat verzoeker psychische problemen heeft, is zijn verwijzing naar kritische bemerkingen omtrent de beperkingen inzake het verstrekken van mentale gezondheidszorg in Kroatië ook niet dienstig. Het door verzoeker aangehaalde citaat uit een verslag waarin wordt vermeld dat vreemdelingen die worden overgedragen aan de Kroatische autoriteiten in het raam van de Dublin III-verordening meer dan gemiddeld depressieve symptomen hebben en negatiever in het leven staan, is daarnaast op zich onvoldoende zwaarwichtig en onvoldoende betrokken op de persoonlijke situatie van verzoeker om te kunnen worden beschouwd als een element dat zou kunnen toelaten vast te stellen dat hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen. Door erop te wijzen dat verzoekers om internationale bescherming slechts een beperkt geldbedrag kunnen ontvangen, dat enkel als zakgeld kan dienen, toont verzoeker daarnaast niet aan dat hij geen gepaste opvang zal kunnen genieten, zoals werd gegarandeerd door de Kroatische autoriteiten.

Verzoekers ongestaafde bewering dat de Kroatische autoriteiten in eerste instantie de terugnamevraag niet wensten in te willigen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De beschouwingen van verzoeker leiden geenszins tot de conclusie dat het bestreden overdrachtsbesluit is genomen op grond van onjuiste gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten, van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* dan ook niet.

Op basis van verzoekers uiteenzetting kan tevens niet worden geoordeeld dat verweerder enig, niet nader toegelicht, “verbod op willekeur” heeft geschonden waaruit kan worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing is aangetast door een gebrek dat tot de schorsing ervan kan leiden.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

H. CALIKOGLU